

habere, & sic spatium circumscriptum hanc posse concipi-
 pitur.

§. 2. Hanc perfectionem Deo attribuimus
 ea de causa, quod *extensio* nobis videatur *immensa*.
 absurdum enim esset, Deum, qui omnibus possi-
 bilibus gaudet perfectionibus, quique extensio-
 nem in se pigram & immotam agit, ab exten-
 sione superari, ita quidem ut partes extensionis
 divinae essentiae limites darent, quod tamen se-
 queretur, nisi Deus esset *immensus*, i. e. per omnia
actualiter, infinite, attamen *spiritualiter* extensus,
 & mundum finite extensum terminans.

§. 3. *Modum* divinae immensitatis argute de-
 scribit Gregorius Lib. II. Moral. cap. 12. *Deus*, in-
 quit, *manet intra omnia, ipse extra omnia, ipse su-
 per omnia, ipse infra omnia. Est superior per poten-
 tiam & inferior per sustentationem. Exterior per
 magnitudinem, interior per subtilitatem. Sursum
 regens, deorsum continens, extra circumdans, in-
 terius penetrans. Nec alia parte exterior, nec alia
 parte interior, sed unus idemque solus ubique prae-
 sidentia sustinens, sustinendo praesidens, circumdando
 penetrans, penetrando circumdans.*

§. 4. *Infinitas* Dei est, secundum quam ejus
 attributa s. perfectiones *numero & gradu* nullos
 habent limites. Hinc Deo, quae attribuitur infi-
 nitas, dicitur *infinitas perfectionis*. *Numero* infi-
 nitae sunt Dei perfectiones, dum omnes possibi-
 les perfectiones possidet, quae numero exhauri-
 ri nequeunt. *Gradu & extensione* infinitae sunt
 perfectiones, dum tantus perfectionis gradus